

พระเจดีย์

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๙
ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “ข้อสงสัยเกี่ยวกับพระวินัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับบิณฑบาต”

กราบนมัสการหลวงพ่อกับที่เคารพ กระผมมีข้อสงสัยเกี่ยวกับพระวินัย ๒ ข้อครับ ๒ คำถามดังนี้คือ

๑. ถ้าหากเราจุดธูปไปผ่านตามชนบทต่างๆ กรณีบิณฑบาตตอนเช้าแล้วบังเอิญเดินผ่านร้านค้า แล้วลูกค้าที่มาซื้อของที่ร้านเขานิมนต์ให้หยุดรับบิณฑบาต เราก็หยุดรับตามที่เขานิมนต์ แต่เผอิญว่าตอนที่เขาเอามาใส่บาตร เขาหยิบของมาเลย ยังไม่ได้จ่ายดั่งค์ เนื่องจากบางคนเขาต้องซื้อของอื่นๆ เพิ่มอีก หรือบางรายก็นั่งทานชากาแฟที่ร้านต่อ หรือบางคนก็ยังไม่จ่ายในวันนั้น ลงรายการไว้รอจ่ายงวดเดียว ซึ่งขณะที่เขาใส่บาตรนั้น เจ้าของร้านก็เห็นอยู่ด้วย

ปัญหาคือ เรารับบิณฑบาตของเขาแล้วเกิดวิตกขึ้นมาภายหลังว่า แล้วถ้าเขาไม่จ่ายดั่งค์ละ ตัวเราก็ไม่เท่ากับรับของโจรหรือ

๑/๑. ตามกรณีดังกล่าวมานี้ เราจะต้องอาบัติปาราชิกหรือไม่ หากไม่ เราจะต้องอาบัติใดบ้างครับ

๑/๒. หากเจอกรณีดังกล่าวมานี้ในครั้งต่อไป เราควรปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเหมาะสมครับ บอกให้เขาจ่ายดั่งค์ก่อน หรืองดรับบิณฑบาตเลยได้ไหมครับ

๒. หากเราเดินบิณฑบาตไปแล้วมีโยมนิมนต์ให้หยุดรอน้ำบ้าน สักพักหนึ่งได้ยินเสียงตีไข่และเจียวไข่ ไม่นานนักเขาก็ออกมาใส่บาตรเรา พร้อมกับนมมือถือข้าวและไข่เจียวอุ่นๆ

๒/๑. เราจะสามารถรับบิณฑบาตที่เขาใส่ได้หรือไม่ หากเรารับ นำมาฉัน จะอาบัติอะไรหรือไม่ประการใดครับ (เพราะเคยศึกษาในประวัติหลวงปู่ตื้อที่มีเณรพรากชีวิตไก่ แล้วทำอาหารมาถวายหลวงปู่ตื้อ แล้วท่านไม่รับ แต่กรณีที่เจอมาเป็นไข่ไก่ ไม่ใช่ตัวไก่ ก็เลยไม่แน่ใจครับ)

๒/๒. กรณีที่ญาติโยมนำไข่เจียวมาใส่ นั่นถือว่าเป็นปาณาติบาตหรือไม่ประการใด
กราบขอความเมตตาหลวงพ่อกับหลวงพี่ให้ความกระจ่างด้วยครับ ขอพระคุณ

ตอบ : นี่พระนะ เขาบอกเขาเป็นพระใหม่ เวลาออกไปรดงค์แล้วมีปัญหามาอย่างนี้ ทั้งๆ แค
บิณฑบาตไป

การบิณฑบาต บิณฑบาตเป็นวัตร ถ้าเป็นพระนะ ถ้าเป็นพระกรรมฐาน ก่อนที่จะบวช
มันจะเป็นปะขาวก่อน ถ้าเป็นปะขาวแล้วเดินตามพระบ้าง แล้วอุปัฏฐากพระบ้าง เรื่องกรณี
อย่างนี้มันจะตกไปเลย เพราะว่าเราจะบอกว่าต้องศึกษาก่อนไง ศึกษาหนักกรรมตรี นักกรรมโท
นักกรรมเอก แล้วประโยคที่ ๑ ประโยคที่ ๒ ประโยค ๓

อย่างที่ว่านี่ เพราะเราอยู่ในวงการพระมาเหมือนกัน เวลาศึกษามาแล้ว ถ้าศึกษา คนที่
จิตใจเขามั่นคง ศึกษาแล้วมันก็พอจะแก้ความสงสัยได้ คนที่มีความสงสัยอยู่มากๆ ศึกษาแล้ว
อย่างไรก็ยิ่งสงสัย ยิ่งศึกษามากมันยิ่งมีช่องทาง ทางโลกเขาเรียกว่าเลียงบาลีๆ ยิ่งศึกษามาก
ยิ่งหลบหลีกได้เยอะมาก นี่พูดถึงว่าถ้าคนมันไม่ซื่อสัตย์กับตนไป

แต่ถ้าคนซื่อสัตย์กับตนนะ ถ้าเป็นพระกรรมฐาน กรณีอย่างนี้มันจะจบ จบตั้งแต่วเวลา
เป็นปะขาว เพราะเป็นปะขาวมันได้รับรู้ มันได้อุปัฏฐากพระไป เวลาพระออกบิณฑบาต สิ่งกรณี
อย่างนี้มันเกิดขึ้นได้เยอะมาก

ทีนี้พอเราศึกษาด้วยตนเอง เพราะเราเป็นฆราวาสใช่ไหม เราก็ศึกษาธรรมะขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะเขาเขียนว่าเขาได้เคยอ่านประวัติของหลวงปู่คือ การกระทำ
อย่างนั้นๆ เราได้ศึกษามา ศึกษาอย่างนี้มันศึกษาจากประวัติของครูบาอาจารย์ ประวัติของครู
บาอาจารย์ ท่านจะเอาประสบการณ์ของท่าน มันไม่ได้เกี่ยวกับวินัยบางข้อ ท่านไม่ได้เอามาให้
เราศึกษาโดยตรง ถ้าศึกษาโดยตรง แต่เวลาเราเป็นปะขาว กรณีอย่างนี้เราจะเห็นพระทำ แล้ว
มันทำไม่ใช่ว่าเถรสองบาตรคือว่าทำตามๆ กันมาไง

คนที่เขามีสติปัญญา เวลาครูบาอาจารย์ทำสิ่งใด เขาจะศึกษาว่ามันมีที่มา ที่มา
อย่างไร อย่างเช่นเวลาหลวงตาท่านอยู่กับหลวงปู่มัน ท่านบอกว่าท่านเคารพหลวงปู่มันด้วย
หัวใจเลย ด้วยหัวใจเพราะอะไร

๑. เวลาถึงเลสงสัยว่ามรรคผลมีหรือไม่ ท่านก็ขี้ใจบอกบอกว่า “มหา มหามาหามรรคผล
นิพพานใช่ไหม มรรคผลนิพพานไม่ได้อยู่บนอากาศ ไม่ได้อยู่บนวัตถุ ไม่ได้อยู่บนสิ่งใดเลย มัน
อยู่ในหัวใจของสัตว์โลก”

เวลาสงสัยข้อสงสัยใดขึ้นไปหาท่าน ท่านก็กำราบมา หมายท้องลงมาทุกที ด้วยความเคารพ ท่านเคารพหลวงปู่มั่นอย่างสูง แต่ท่านพูดเอง ขนาดหลวงปู่มั่นท่านพูดถึงธรรมวินัยข้อใดก็แล้วแต่ ท่านก็เอามาเปิดเทียบเคียงในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเข้ากันได้ เข้ากันได้ตลอดเลย เราศึกษาแล้วเราต้องค้นคว้าของเรา เราค้นคว้าของเราด้วย เวลาท่านขึ้นไปหาหลวงปู่มั่น ท่านบอกท่านขึ้นไปหาด้วยความเคารพ

คำว่า “ความเคารพ” เพราะเราภาวนาไปแล้วเราจะมีข้อสงสัยสงสัย เราเห็นนิมิต เราไปเห็นสิ่งใด เขาเรียกว่าความรู้ของตน ถ้าความรู้ของตน แต่เป็นความรู้ที่ผิด ความรู้ที่มีอริยชา ความรู้ที่มีสมุทัยเจือปนอยู่ แต่เรารู้ พอเรารู้ขึ้นไป เราก็ขึ้นไปหาท่าน เวลาท่านแก้ปัญหา ท่านก็พูดโดยหลักการของท่าน แต่นั่นเป็นความจริงของท่าน

แต่ของเรา เรารู้ เวลาท่านบอกว่าท่านได้แย้ง ท่านโต้เถียง เถียงกับหลวงปู่มั่นเอาเป็นเอาตาย แต่ด้วยความเคารพ ไม่ได้เถียงด้วยทิวฐิมานะ เถียงด้วยความรู้ความเห็นของเรา ใครไปรู้ไปเห็นอะไรขึ้นมา มันก็เรารู้เราเห็นนะ เราเป็นคนรู้คนเห็นของเราเอง ฉะนั้น เราก็พูดของเราตามประสาใดๆ ประสาที่มีกิเลส

แต่เวลาท่านไม่มีกิเลส ท่านดีเอา ไฉน! กำราบเอาหมายท้องเลย พอหมายท้อง เพราะมันต้องเห็นเหตุเห็นผลนะ เหตุผลของเรา เหตุผลของทางโลกๆ เหตุผลของท่าน เหตุผลของธรรมะ เวลาท่านชัดมาที่หนึ่งหมายท้องหมดนะ

นี่เขาว่าเถียงด้วยความเคารพ ถ้าเถียงด้วยความเคารพ เวลาพระกรรมฐานที่ว่ารู้แจ้งๆ มันเป็นข้อเท็จจริง เป็นการฝึกหัด มันเป็นการฝึกหัดจากเด็กในโรงงานเลย ฝึกขึ้นมา เป็นขึ้นมาจากการกระทำเลย

แต่ของเรา เวลาพูดถึงเวลาพระต้องศึกษา เวลาศึกษา เวลาพระเขาบอกว่าบวชแล้วต้องศึกษานักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก ต้องครบ ๕ พรรษาแล้วค่อยออกอุตงค์ เวลาจะออกอุตงค์ขึ้นมา ไฟมันมอดหมดแล้ว พอ ๔ พรรษา ๕ พรรษา มันจะสีกอย่างเดียว มันไม่อุตงค์ มันจะสีก แต่ถ้าไฟมันยังโชติช่วง ไฟมันยังแรงอยู่ เวลาออกไปจะมีปัญหา ถ้ามีปัญหาจะ ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ดี ครูบาอาจารย์ท่านก็จะพยายามชี้แนะ แล้วเราดูไฉน

กรณีบวชใหม่ๆ เวลาอุตงค์ควัตร อุตงค์ควัตร เวลาบิณฑบาตไป เขาห้ามนะ ห้ามละเว้นขันใดขันหนึ่ง จะต้องเรียงลำดับไปไฉน เพราะว่ามันมีคนรอยคนจน คนที่พอใจไม่พอใจไฉน ไฉนเราก็จะเอาแต่ของดีๆ ไฉน

เวลาจุดดวงควัตร บิณฑบาตห้ามลัดชั้น คือห้ามลัดที่เขาเอาขึ้นมาตั้งไว้ ห้ามลัดคนที่ตั้งใจมาใส่บาตร เราห้ามหลักห้ามเร้น ต้องรับหมด จะดีจะจน จะสูงจะต่ำ เราต้องรับทุกชั้น นี้จุดงศ์ ๑๓ นะ ถ้าจุดดวงควัตร บิณฑบาตเป็นวัตรๆ แล้วบิณฑบาตเป็นวัตร ต้องทอดสายตาลงต่ำไม่ให้เกิน ๓ ก้าว

ที่นี้ก็บอกว่าทอดสายตาลงต่ำไม่เกิน ๓ ก้าว อยู่ในกรุงเทพฯ รถชนตายหมด เวลามาพระบิณฑบาต รถเอาไปกินหมดเลย แต่ในเสขียวัตรนะ เวลาจะบิณฑบาตต้องทอดสายตาลงต่ำ พ้นจาก ๓ ก้าว ห้ามพ้นจาก ๓ ก้าว ห่มผ้า เวิกผ้าออก เอาบาตรคล้อง ในบุพพสิกขาก็สอนไว้ ในต่างๆ ก็สอนไว้ๆ แต่เราทำได้มากน้อยแค่ไหน

ฉะนั้น พระกรรมฐาน เวลาเข้ามาเขาต้องขอนิสัย ต้องได้นิสัย การได้นิสัยก็ฝึกหัดกันตรงนี้ เห็นไหม เวลาออกไปบิณฑบาตเป็นแถว แล้วจะทำเหมือนกัน เหมือนกับหุ่นยนต์เลย แต่หัวใจไม่เหมือนกัน หัวใจมันดิ้นรน หัวใจของคนแตกต่างกัน แต่ทำอย่างนั้นเพราะอะไร เพราะเป็นธรรมวินัย เป็นสิ่งที่ว่าปฏิญญาเสมอกัน ความเห็นเสมอกัน เราถึงร่วมสังฆกรรมกันโดยที่ความเสมอภาค

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าเวลาถือจุดดวงควัตรด้วยบิณฑบาตเป็นวัตร ไม่ลัดชั้นคือไม่เลือก ต้องบิณฑบาตตามลำดับ แล้วถ้าบิณฑบาตแล้ว ภาชนะเดียว ถ้าโดยเสขียวัตร โดยวัตร ภิกษุให้บิณฑบาตได้ไม่เกิน ๓ บาตร เต็มบาตรได้ ๓ ครั้ง ถ่ายได้ ๓ ครั้ง แต่หลวงตาท่านบอกท่านถ่ายบาตรที่หนึ่ง ๓๐๐ กว่าบาตร วันๆ หนึ่งนะ ท่านถ่ายเอา ท่านบอกท่านถึงไม่บิณฑบาตเพราะมันไม่ไหว มันบิณฑบาตแล้วมันถ่าย มันเวียนหัว ท่านรักษาธาตุชั้นไว้เพื่อให้ท่านดำรงชีวิตอยู่กับเรา ให้เป็นมงคลชีวิตกับพวกเรา ท่านถึงได้งดบิณฑบาต

แต่ตามธรรมวินัย ถ้าเราบิณฑบาตนะ เราจะถ่ายบาตรได้ไม่เกิน ๓ ครั้ง เพราะว่ามีคนเขาโจมตีว่า พระบิณฑบาตแล้วฉันหมดหรือ พระสะสมได้อย่างไร พระเห็นแก่ตัว เขาติเตียนทั้งนั้นนะ แต่ถ้าพระที่มีคุณธรรม พระที่เป็นที่พึ่งของสังคม เขาบิณฑบาตเอาหัวใจของสัตว์โลก

ถ้าพูดอย่างนี้บ้าง “หลวงพ่อก็บอกห้ามเลี้ยงบาลี หลวงพ่อนะจะเลี้ยงแล้ว” ห้ามเลี้ยงบาลีนะ แต่ที่นี้ห้ามเลี้ยงบาลี ธรรมและวินัย ธรรมและวินัย วินัยจะบังคับเลย ต้องอย่างนี้ เสขียวัตรอย่างนี้ แต่เวลาหลวงตาท่านบิณฑบาต ท่านบอกว่าท่านบิณฑบาตเอาหัวใจคน การเอาหัวใจคนนี้เป็นธรรม เอาหัวใจคน ไม่ทำให้เขาเสียใจ

ศรัทธาไทย คนที่เขาจะมาเคารพนับถือศาสนา เขาก็ต้องใช้ปัญญาของเขาแยกแยะอยู่ แล้วว่ามันน่าเชื่อถือได้มากน้อยแค่ไหน เห็นไหม คนที่ยังไม่นับถือศาสนา ก็พยายามจะทำให้เขาเชื่อถือ ถ้าเขาเชื่อถือแล้ว ถ้าเราไปทำลายน้ำใจเขา เขาก็บอกว่าอุตสาห์นะ อุตสาห์มานับถือ ถ้าอย่างนั้นเขาก็เลิกใจ ใครทำให้ศรัทธาไทยตกลงก็เป็นอาบัติเหมือนกัน

ฉะนั้น เวลาเอาใจคนๆ สิ่งที่เขาทำ แต่คนที่จะเอาใจคนได้มันต้องเป็นนักว่ายน้ำใจ คนที่ว่ายน้ำเป็นจะไปช่วยคนที่จมน้ำได้ คนที่ว่ายน้ำไม่เป็นโดดไปช่วยคนจมน้ำ ตายหมด เราจะเอาน้ำใจเขา เรามีคุณธรรมหรือไม่ เราจะเอาน้ำใจเขา นี่ ฉะนั้น คนที่จะเอาตัวรอดได้มันถึงต้องพยายามเข้มงวดกับตัวเองใจ

ถ้าการเข้มงวดกับตัวเอง ธรรมวินัยบัญญัติไว้อย่างไร เราพยายามจะทำอย่างนั้นนะ วินัยบัญญัติอย่างไร เราทำอย่างนั้น แล้วทำอย่างนั้น บางทีมันก็ขัดแย้งกับใจของคนบ้าง ไม่ได้ตั้งใจของคนบ้าง ใจที่ไม่ได้ตั้งใจของคน ถ้าถึงเวลาที่เขาเข้าใจได้ เขาจะเคารพบูชาเราเอง ถ้าเขาเข้าใจเราไม่ได้ เห็นไหม

นี่พูดถึงว่าอารัมภบทมาซะเยอะเลย เพื่อให้เห็นว่า เวลาพูดโดยธรรมโดยวินัย วินัยโดยกฎหมายต้องเป็นอย่างนั้น แต่โดยธรรม โดยธรรมนะ โดยธรรมนะ ดุสิต เวลาหลวงตาท่านเล่าให้ฟัง ท่านอยู่ในป่าอย่างนี้เหมือนกับผู้ถาม ท่านบิณฑบาต แล้วพอบิณฑบาตได้แต่ข้าวเปล่ามาวันหนึ่งมาถึงมีโยมย้ายบ้านมาใหม่ เขาขอคูบาตรว่าวันนี้บิณฑบาตได้อะไรมาบ้าง “โอ้โฮ! ไม่ได้อะไรเลย แล้วจะไปฉันอย่างไรละ” ก็สั่งให้ลูกสาวไปตำปลาร้า ท่านก็เห็นอยู่ ไปเปิดในไหปลาร้า

ภิกษุห้ามฉันเนื้อดิบ ปลาร้ามันเป็นปลาร้าดิบ ถ้าปลาร้าจะถวายพระ เขาจะเอาปลาร้ามาหลนไฟให้สุกก่อนแล้วค่อยตำปลาร้ามาถวายพระ

ที่นี้เขาเอาปลาร้ามา เขาตำๆ เลย เพราะทางอีสานเขากินกันอย่างนั้น ท่านก็ยื่นดูอยู่ ท่านก็เห็นอยู่ แล้วก็มาใส่บาตร แล้วเขาก็สาธุ ได้ปลาร้าไปแล้ว ท่านอาจารย์คงฉันด้วยมีความสุข ว่าอย่างนั้นเถอะ เขาภูมิใจ เขาทำด้วยความเต็มใจภูมิใจว่า ที่แรกมาคูบาตร โอ้โฮ! มีแต่ข้าวเปล่าแล้วจะไปฉันอย่างไรละ แล้วไปตำมาก็ปลาร้าดิบ แล้วเขาก็เข้าใจของเขาอย่างนั้นว่าพระฉันได้

ท่านบอกว่า เอาน้ำใจเขา เขาสาธุ เขาปลื้มใจนะ โอ้โฮ! เขาได้บุญเยอะเพราะเขาชื่นใจของเขา แต่เวลาท่านบิณฑบาตไปแล้ว ไปถึงท่านอุคคังค์ไปในป่า ท่านก็เอาปลาร้าไปวางไว้บนขอนไม้เพื่อให้ท่านสัตว์ ท่านก็กลับไปฉันข้าวเปล่าๆ อย่างเดิม เพราะมันฉันไม่ได้ ถ้าฉันนะ เป็น

อาบัติปาจิตตีย์ทุกคำกลืน หนึ่งคำก็อาบัติปาจิตตีย์ตัวหนึ่ง หนึ่งคำก็อาบัติปาจิตตีย์ตัวหนึ่ง ท่านก็เอานี้ไปวางไว้

ถ้าพูดถึงทางเศรษฐกิจนี้เสียของใช่ไหม เขาใส่มาของเขา อู้ฮู! เขาก็ทุกข์ก็จนนะ เขาอุตส่าห์มาทำปลาจำให้ พระบิณฑบาตไปแล้วก็ไม่ฉันของเขา แต่คุณค่าหัวใจของเขามหาศาลเลย

นี่พูดถึงคนว่ายนํ้าเป็นไง รู้ว่าถ้าเราฉัน เราก็เป็นอาบัติ ถ้าเราปฏิเสธเขา ก็ไปทำลายน้ำใจเขา ฉะนั้น ก็ให้เขาใส่มา แต่เราก็พยายามรักษาตัวเราโดยเอาสิ่งนั้นไปสละให้เป็นทานให้คนอื่น ให้เป็นทานกับสัตว์ แต่เราก็ยังฉันข้าวเปล่าอยู่ นี่คนว่ายนํ้าเป็น ถ้าคนว่ายนํ้าเป็นนะ มันจะแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้ แล้วไม่ทำให้กระทบกระเทือนต่อหัวใจของใคร แต่ถ้าคนว่ายนํ้าไม่เป็นนะ “ไม่ได้ๆ” ใจเขาก็เสียใจ ใจเราก็เหม! เก่งมากเลย ได้รอดวินัย วันนี้ได้เทศน์สอนโยม มันว่ายนํ้าไม่เป็น ถ้าว่ายนํ้าเป็นมันจะแก้ไขสถานการณ์สิ่งต่างๆ ได้ นี่พูดถึงเวลาหลงตา ท่านทำอย่างนั้นนะ

เราจะเข้ามาที่ปัญหา ปัญหาคำถามที่ ๑. ถ้าเราจุดธูปไปในชนบท ขณะที่บิณฑบาต ตอนเช้า บังเอิญที่ร้านค้านั้นมีลูกค้าเขาซื้อของมาใส่บาตร แล้วเราให้หยุดรับ หยุดนิมนต์ เราก็รับเขา เขานิมนต์มันถูกต้องดีงามอยู่แล้ว แต่บังเอิญไปเห็นว่าเขาหยิบมาโดยไม่ได้จ่ายตังค์ ถ้าไม่ได้จ่ายตังค์ มาใส่ของเรา แล้วถ้าใส่แล้วเขาจะจ่ายตังค์หรือไม่จ่ายตังค์ ถ้าเขาไม่จ่ายตังค์ไปแล้ว ถ้าตอนหลังถ้าเกิดเขาไม่ได้จ่าย เราจะเป็นผู้รับของใจหรือไม่

ไม่มีปัญหาทั้งสิ้น ไม่มีปัญหา เพราะภิกขาจาร เราบิณฑบาตเป็นวัตร พระเรา เราบิณฑบาตเป็นวัตร เพราะเราจุดธูปไป เวลาเราจุดธูปไป เราไปแต่ตัวใจ เรามีบริวาร ๘ ไป ชีวิตนี้ฝากไว้กับบริวาร ๔ อุบาสก อุบาสิกา ชีวิตเราฝากไว้กับสังคมา ถ้าสังคมาเขาใส่บาตรมา เราก็จุดธูปได้ เวลาครูบาอาจารย์เราจุดธูปไปก็เป็นอย่างนี้ หลวงปู่ชอบท่านมาจากพม่า ๓ วันไม่ได้บิณฑบาตเลย จนเทวดามาใส่บาตรนะ เวลาเทวดามาใส่บาตรพระ มันเพราะอะไร เพราะท่านมีคุณธรรม อย่างพวกเราไม่ต้องหรรอก ให้มีคนใส่บาตรก็พอแล้ว ใส่บาตร เรารักษาให้เขาดีๆ ก็พอ

ฉะนั้น สิ่งที่เรา ชีวิตของพระ เราอยากจะเป็นพระที่ดี เราอยากเป็นพระที่ดี เราต้องทำสิ่งที่ดีๆ ถ้าทำสิ่งที่ดี เราทำคุณงามความดีของเราให้มันถูกต้องดีงาม นี่ศีล เราเลี้ยงชีพชอบ ถ้า

เลี้ยงชีพขอขึ้นมาแล้ว ถ้าเราจะไปประพฤติปฏิบัติ เพราะเราถูกต้องไป ถูกใจไปเพื่อฝึกจิตใจของเราไป แต่ที่นี้เราต้องดำรงชีพ ดำรงชีพด้วยภิกษุอาจารย์ ด้วยลำแข้งของเรา

ฉะนั้น ด้วยลำแข้งของเรา เราไปรู้ไปเห็นมาสิ่งนี้ เขาจะใส่บาตร แต่เขาหยิบของมา เขาจะจ่ายตังค์หรือไม่จ่ายตังค์ เขาเจตนาของเขา แล้วที่เจ้าของร้านเขาก็รับรู้ของเขา เขาจะจ่ายที่หลังไม่จ่ายที่หลัง มันขาดไปจากเรา เราไม่มีหน้าที่รับผิดชอบ เพราะเขาหยิบมา

เวลาลักของคนนะ ลักของเขานี้ตั้งใจ ตั้งใจว่าจะลัก เดินไป จับของ แล้วคิดได้ วางซะไม่เป็นอาบัติ ตั้งใจว่าจะลักของเขา เดินไป จับของ ของนั้นเคลื่อนที่ ของนั้นเคลื่อนที่ หยิบของ หรือจับของขยับเคลื่อนที่ เป็นอาบัติปาราชิก ของนั้นเคลื่อนที่

นี่ก็เหมือนกัน เราไม่ได้ทำอะไรเลย เรายืนอยู่เฉยๆ แล้วเขานิมนต์ด้วย ไม่มีอาบัติอะไรเลย แต่สิ่งที่ว่า ถ้าเขาจะจ่ายหรือไม่ ไม่จ่ายหรือไม่ เศร้าหมองไหม มันเศร้าหมอง มันเรื่องของเขา ปฏิคาหก ผู้ให้ เขาเป็นคนให้ เขาเป็นคนใส่บาตร แล้วญาติโยมเขาดังใจจะใส่บาตร แล้วเขาก็ไปซื้อที่ร้านค้า แล้วเอาอันนั้นมาใส่ นี่มันปฏิคาหกใจ ผู้ให้ เราเป็นผู้รับ

ฉะนั้น สิ่งที่ว่ามันจะรับของใจหรือไม่ สิ่งต่างๆ นี้จบ ไม่มี เพียงแต่เวลาเรา มันมีพระเจ้า พระบางองค์เขาดังใจจะไปรับ ตั้งใจจงใจที่จะไป มันมีที่เจตนา เจตนาของพระที่ว่า ร้อยแปด มันเป็นพระแต่เปลือกใจ

เวลาหลวงตาท่านพูด พระภิกษุต้องโกนหัว ต้องบวชโดยถูกต้องตามบัญญัติจตุตถกรรมตามกฎหมาย นุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ถึงเป็นพระ แล้วอย่างที่เขากลับเป็นพระ เวลาเขานุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ เขาบวช บวชเป็นพิธีกรรม แล้วหัวใจเขาละ นี่พูดถึงว่าถ้าเขาดังใจอย่างนั้น ถ้าเราไม่ได้ตั้งใจอย่างนั้นก็จบ นี่พูดถึงว่า เราจะรับของใจหรือไม่

๑/๑. กรณีที่เขาว่า ถ้าไม่ได้รับของใจ เราจะเป็นอาบัติปาราชิกหรือไม่ เราจะเป็นอาบัติปาราชิกหรือไม่ หากไม่ เราต้องอาบัติอะไรบ้าง

เราไม่ต้องอาบัติอะไร นิสสัย ๔ อกรรมกิจ ๔ ห้ามทำ ๔ อย่าง ปาราชิก ๔ แล้วให้ทำ ๔ อย่าง ให้บิณฑบาตเป็นวัตร อยู่โคนไม้เป็นวัตร นุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ แล้วรักษารักษาตัวเองด้วยน้ำมูตรเน่า รักษาด้วยยาใจ อกรรมกิจ ๔ นี่พูดถึงชีวิตของพระ

แล้วนี่เราบิณฑบาตเป็นวัตร ฉะนั้น ไม่เป็นปาราชิก ไม่ได้ตั้งใจหยิบของใคร ไม่ได้ลักของใคร ถ้าปาราชิกนี้ต้องไปศึกษา ถ้าศึกษาอีกอย่าง ก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง

ไม่เป็น ไม่เป็นอาบัติปาราชิก

“แต่ถ้าไม่เป็น จะเป็นอาบัติอะไร”

อาบัติมันรู้อยู่กับเราไง นี่ว่าศีล สมาธิ ปัญญา คนที่จะภาวนานะ ถ้าศีลมันไม่ดี สิ่งนั้นมันจะฟื้นฟู มันจะกระตุ้นมาตลอดเวลา แต่ถ้าของเรา เราทำอย่างนั้นนะ เพราะเราไม่ได้ศึกษา คือเราไม่มีความรู้ พอไม่มีความรู้บ๊ีบ ก็เลสมันก็หลอกได้ แต่ถ้ามีความรู้ ก็เราไม่ได้ทำ เราไม่ได้ทำอะไรเลย เราบิณฑบาตเป็นวัตร แต่สิ่งที่กระทำ ผู้ให้ เราไม่ได้ทำอย่างนั้น ถ้าจะทำอย่างนั้น

ถ้าพูดอย่างนี้แล้วพูดถึงสังคม สังคมพระที่เวียนเทียนนะ ที่เวียนเทียนที่นั่นอยู่นั้นนะ นั่นเขาตั้งใจเลย แล้วพระพวกนั้นมันไม่ได้คิดเลยมันเป็นอาบัติข้อไหน ใ้พระที่เวียนเทียน ใ้พระที่นั่นอยู่ตามร้านค้าที่นั่นนะ ไม่เห็นเป็นอาบัติข้อไหนเลย

แต่เวลาเราจะเอาความจริง จะเป็นพระดี พระจะดี พระจะดีก็ต้องมีธรรมวินัย เป็นพระดีไง พระจะดี เรามีเจตนาที่ดี สิ่งที่ดี เวลากิเลสมันปลิ้นปล้อน กิเลสมันอ้างอิง ทำให้เราลงไปหมดนะ อย่างนั้นถ้าเรามีการศึกษา ศึกษาอย่างนี้ ไม่เป็น ไม่เป็นอาบัติปาราชิก

“แล้วถ้าเป็นอาบัติ อาบัติอะไร”

ถ้าพูดถึงถ้าไปร่วมมือกัน เขาเรียกโลกวัชชะ โลกเขาติเตียนนะ โลกเขาติเตียน โลกเขาติฉินนินทา สิ่งนี้ถ้าทำบ่อยๆ เป็นอาจณ ไม่ดีมาก ไม่ดี ทำให้ศาสนาคลอนแคลน

แต่ถ้าเราจะเป็นพระดี พระจะดีต้องศึกษาต้องค้นคว้าของเรา กรณีอย่างนี้ไม่มี ไม่เป็นอาบัติสิ่งใดเลย ไม่เป็นอาบัติสิ่งใด แต่ว่ากิเลสของเรามันสงสัยเอง พอสงสัยขึ้นไป ถ้าสงสัยก็เป็นอาบัติ อาบัติเป็นเพราะอาบัติ อาบัติเพราะเราทำความผิด อาบัติเพราะล้งเลสงสัยแล้วฝันทำ สิ่งที่มีมันเป็น แล้วมันไม่เป็นสิ่งใดก็ไม่เป็นสิ่งใดทั้งสิ้น

“๑/๒. หากเจอกรณีที่ตั้งกล่าวมานี้ในครั้งต่อๆ ไป เราควรปฏิบัติอย่างไรจึงจะเหมาะสมครับ บอกเขาให้จ่ายตั้งค์ก่อน หรืองดรับบิณฑบาตของเขาไปเลย”

สิ่งที่พูด เราก็รับของเขา เรายับของเขา ถ้าเจอกรณีอย่างนี้ แต่ว่าเราไม่เจอบ่อยๆ หรือก เวลาเราถูกต้องกันไป เราเที่ยวกันไป มันอยู่ในป่าในเขา เขาเก็บเอาหัวไร่ปลายนามาใส่บาตร ของที่เขาหามาใส่บาตร แล้วอย่างเช่นเวลากิจนิมนต์ เขาบอกว่าห้ามบอก ห้ามบอกวา นิมนต์แล้วจะไปฉันอะไร เพราะอะไร มันเป็นการเจาะจง

การตาย เนื้อสามส่วน หนึ่ง ไม่ได้ยินไม่ได้ฟัง ไม่รู้ไม่เห็น ไม่ได้เจาะจงเพื่อเรา ฉันทได้เนื้อบริสุทธิ์ แต่ถ้า “พวงนี้ไปฉันบ้านกระผมนะ กระผมจะทำแกงไก่ให้ฉัน” เจาะจง เรารับรู้ เป็นอาบัติทุกคำกลืนเลย เพราะไก่ตัวนั้นตายเพราะเรา

ฉะนั้น เขานิมนต์ คุณสิ เวลาเขานิมนต์พระไปฉันที่บ้าน เขาจะไม่บอกว่าไปที่บ้านจะได้อาหารอะไร เพราะว่าไม่เจาะจง ไม่สิ่งใดทั้งสิ้น แล้วเวลาคน คนไปตลาดเขาไปซื้อเนื้อซื้อไก่มาทำอาหาร เขาบอกว่า “พระฉันแล้ว บาปอยู่ที่คนทำ กรรมอยู่ที่คนกิน พระกิน พระก็กรรมหมดเลย”

แสดงว่าถ้าไม่มีพระ ตลาดจะไม่มี ตลาดเขาทำมาเพื่อจะขายให้พระ ถ้าที่ไหนมีพระ ตลาดจะยิ่งใหญ่ ถ้าไม่มีพระ ตลาดจะยุบยอบ...ไม่ใช่ ตลาดเขามีเพื่อสังคม แล้วสังคมเขาก็ดำรงชีพกัน พระอาศัยสิ่งนี้อยู่ ฉะนั้น สิ่งนี้ไม่ได้ยินไม่ได้ฟังทั้งสิ้น

เวลาคนที่เขาจะหาเรื่องยุ่งแยะตะแคงรั่วพูดไปเรื่อย ใ้พระใหม่ๆ กังงนะ “บาปอยู่ที่คนทำ กรรมอยู่ที่คนกิน”

อ้าว! คนกินนะกินปฏิสังขายนะ ปฏิสังขายโย ของเนาเป็อย ของบุญเนา มีด้วยสติด้วยปัญญาทั้งนั้น คนกินนะ คนกินด้วยการปฏิสังขายโย พิจารณาก่อนฉัน พิจารณาแล้วว่าสิ่งนี้มันเป็นของเนาของบุญ ของที่ได้มา

เวลาพูดก็พูดกันไปไง มันเป็นโหวหารนะ มันก็พูดอย่างนั้นนะ ถ้าพูดอย่างนั้น มันก็เป็นอย่างนั้นไป แต่ถ้าเราไม่รับรู้ ไม่ได้สิ่งใดทั้งสิ้น มันไม่มีเจตนาอะไรทั้งสิ้น รักษาหัวใจของตน เห็นไหม

ที่ว่าธรรมวินัย วินัยเยอะแยะไปหมด พระจะสีกในสมัยพุทธกาล มหาพระพุทเจ้าใจ พระพุทเจ้าบอกว่า “ถ้าศีลข้อเดียวรักษาได้ไหม”

“ได้”

รักษาใจตัวเอง เราไม่มีเจตนา เราคิดแต่เรื่องดี ๆ เลย เวลาถามอย่างนี้ ตอนนี่คิดเรื่องดี ๆ หมดเลย เวลาเราตอบไปแล้ว ทีนี้ไม่มีทางออกแล้ว สีกดีกว่า มันมีต่ออรองนะ กิเลสมันต่ออรองทั้งนั้นเลย ต่ออรองเรานี่แหละ

ฉะนั้น ถ้าเราจะไปเจอเหตุการณ์แบบนั้น เขาจะไปเจอเหตุการณ์แบบนั้นอีก แต่มันไม่เจอบ่อยๆ หรือก ถ้าเราจะเจอนะ เราไม่รับรู้ทั้งสิ้น ภิกขาจารย์ ทอดสายตาลงต่ำ เราเดินไป

บิณฑบาต เขานิมนต์เราเอง เขาไม่นิมนต์ เราก็ผ่านไป เพราะเราเลี้ยงชีพด้วยปลีแข็ง แล้วเลี้ยงชีพไว้เพื่อประพฤติปฏิบัติ เราจะต้องประพฤติปฏิบัติ เราต้องมีศีลสมบูรณ์ เราต้องทำสมาธิของเรา เราต้องฝึกหัดใช้ปัญญาของเรา

เราต้องฝึกหัดใช้ปัญญานะ ให้ปัญญามันเกิดขึ้น ให้เป็นบุคคล ๔ คู่ โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามิมรรค สกิทาคามีผล อนาคามิมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล งานของเราอีกเยอะแยะมหาศาลเลย งานของเราที่จะประพฤติปฏิบัติเข้าไปเพื่อต่อสู้กับกิเลสของเรานะ งานของเราไม่ใช่บิณฑบาตเลี้ยงปากอย่างเดียวหรอก งานของเราแค่ใช้บิณฑบาตเลี้ยงปากนี้ ใ้โฮ!

ครูบาอาจารย์ท่านไม่คิดเรื่องนี้เลย หลวงตาท่านถูกต้องก็ไปท่านไปหาบ้านน้อยๆ หลังสองหลังพอ เพื่อไม่ให้เขามากวนเรา หากคน หากพอมีแต่ข้าวเปล่าๆ สิ่งใส่มาพอดำรงชีพได้ จบแล้ว ไม่ได้คิดเรื่องหวังมีความสุขเพราะการกินเลย ไม่ได้หวังความสุขเพราะการกิน เพราะการอยู่สุขสบาย ไม่ได้หวังเลย หวังอย่างเดียวเท่านั้นนะ หวังพยายามฝึกหัดขึ้นมาให้เกิดศีล เกิดสมาธิ เกิดปัญญาในหัวใจ อันนั้นจะเป็นอย่างนั้น

นี่พูดถึง “ถ้าต่อไปเจอข้างหน้าจะทำอย่างไร”

นี่ถามไปข้างหน้าเลย ถามอนาคตเลย

“๒. หากเราเดินบิณฑบาตไปแล้วมีโยมนิมนต์ให้หยุดรอหน้าบ้าน สักพักหนึ่งได้ยินเสียงเขาตีไข่เจียวไข่ ไม่นานนักเขาก็เอาข้าวมาใส่บาตรเราพร้อมกับถือข้าวและไข่เจียวอุ่นๆ”

อ้าว! ก็จบไง ก็จบ ก็เขาทำของเขา ทำซึ่งๆ หน้าเลย เพราะอะไร เพราะว่าถ้าเป็นบ้านนอกมันไม่มีสถานที่ซื้อขาย เขาก็ทำของเขาอย่างนั้น ใส่มาแล้วก็จบ แค่นี้ก็จบ

แต่นี้มันข้อ ๒/๑. เราสามารถรับบิณฑบาตที่เขาใส่ได้แล้ว หากรับแล้วนำมาฉันจะเป็นอาบัติประการใด เพราะเคยศึกษามาจากประวัติหลวงปู่ตื้อที่เณรพรากชีวิตได้

ถ้าพูดถึงหลวงปู่ตื้อนะ หลวงปู่ตื้อเป็นครูบาอาจารย์ที่ท่านมีขนาดตั้งสัญญาณ หลวงปู่ตื้อท่านพูดถึงบ่อยว่าท่านปฏิเสธเรื่องการรับบิณฑบาตหลายคราว ท่านบอกว่าท่านรับไม่ได้ ท่านรับไม่ได้เพราะว่าเนื้ออันนั้น คือว่าสัตว์อย่างนั้นมันมีสายบุญสายกรรม มันมีการพาดพิงกันมา แต่ด้วยญาณของท่าน ด้วยความเห็นของท่าน ฉะนั้น ถ้าหลวงปู่ตื้อ เรายกประเด็นไว้ว่า เพราะท่านมีคุณธรรมในใจของท่าน

อย่างของเรา เราไม่มีคุณธรรมได้ขนาดนั้น เราก็ต้องถือหลักกฎหมาย ถือหลักธรรมวินัยนี่เป็นที่ตั้ง ถ้าถือหลักธรรมวินัยนี่เป็นที่ตั้ง เราบอกว่าหลวงปู่ที่ท่านทำอย่างนั้น แล้วเราจะทำอย่างนั้น

หลวงปู่ที่ท่านทำ อย่างเช่นกรณีอย่างนี้นะ กรณี **กบปิย กโรหิ** ผลไม้ที่แก่ เมล็ดที่มันงอกได้ ถ้าเขาใส่บาตรมา แล้วถ้าเราไปฉัน เราไปขบเมล็ดให้แตกอย่างนี้ เราเป็นอาบัติปาจิตตีย์

อาบัติปาจิตตีย์ เพราะภิกษุพราภของเขี้ยวเป็นอาบัติปาจิตตีย์ แต่เมล็ดพันธุ์มันจะเกิดต่อเนืองได้ มันยังมีชีวิตอยู่ เห็นไหม เพราะว่ามีพระสมัยพุทธกาลฉันถั่วเขี้ยวต้มน้ำตาล ฉันถั่วเขี้ยวแล้วไปถ่าย พอถ่ายแล้วเมล็ดถั่วเขี้ยวมันไปเกิดอีก ตั้งแต่นั้นมาท่านบอก โอ้โฮ! มันมีชีวิต ก็เลยรังเกียจ ใครต้มถั่วเขี้ยวมา ท่านจะไม่รับ พอคนที่เขาทำมาเขาก็เสียใจ ไปรายงานพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเรียกพระไปว่า “ทำไมเธอทำอย่างนั้น”

“ก็ข้าพเจ้าเคยกินถั่วเขี้ยวแล้วถ่ายแล้วมันยังเกิดได้ ข้าพเจ้ารังเกียจว่ามันยังมีชีวิต”

พระพุทธเจ้าบอก “ถ้าอย่างนั้นให้ทำ **กบปิย กโรหิ**”

พีชคาม ภูตคาม พีชคือทำให้สิ่งพราภของเขี้ยวได้ ภูตคาม คือสิ่งมีชีวิต เมล็ดที่มันเกิดได้ เราไปทำลายชีวิตของมัน เราก็ต้อง **กบปิย กโรหิ**

นี่คำว่า “**กบปิย กโรหิ**” ถ้ามันเป็นผลไม้ที่แก่ เขาก็ **กบปิย กโรหิ** ยอดผัก ผักบุง ยอดมันไม่เกิด ทำไมต้อง **กบปิย** ละ แล้วอย่างเมล็ดที่มันอ่อน สิ่งของมันยังไม่เกิดเป็นสิ่งที่มันมีชีวิตได้ มันไม่ต้อง**กบปิ**ง ทีนี้คำว่า “**กบปิ**” มันก็ต้องดูว่าสมควรไม่สมควร ถ้าไม่สมควร ไป**กบปิ**สิ่งที่ไม่เป็นจริงก็เหมือนกับเรามุสาอีกนะ มันต้องฝึก มันต้องรู้ของมันง

ไอนี้ก็เหมือนกัน ถ้าเรามีขนาดตั้งสัจฉาณ ของหลวงปู่คือ ท่านรู้ของท่าน ท่านเห็นของท่าน ท่านก็ปฏิเสธของท่านได้ แต่ของเรา ถ้าเราไม่มีอย่างนั้น นี่เขาพูดถึงหลวงปู่คือไอนี้เขาบอกว่า เพราะสามเณรไปพราภชีวิตไก่แล้วทำอาหารมาให้ท่าน

แต่ของเรามันไม่ใช่ มันเป็นแคไข่เจียวไง ถ้ากรณีอย่างนี้ กรณีไข่ เขาเพาะไข่มามันสะอาดบริสุทธิ์เลยนะ เพราะไข่มีเชื้อ มันยังมีตัวได้ แต่เราไม่ได้ทำ

วินัยกรรมนะ เขาต้องทำต่อหน้า เวลา **กบปิย กโรหิ** เวลาโยมเขารู้มาก รู้วินัยมาก เขาก็เลยเอาผลไม้แล้วปาดไว้เลยนะ ทำลับหลังนะ ทำลับหลัง วินัยเขาให้ทำต่อหน้า เพราะอะไร

เพราะพระรังเกียจ พระรู้ว่าของมันจะเกิดได้ ต้องทำให้เห็น ทำให้เข้าใจ ก็วินัยกรรม วินัยกรรม ต้องทำกันซึ่งหน้า ลับหลังทำมันไม่มีผลไง แต่เขาก็ปาดกันมาอยู่

ไฉนนี่พูดถึงเวลาคนศึกษาไปแล้วไง เขาเรียกวินัยกรรม มันจะเกิดได้ต่อเมื่อทำต่อหน้า ภิภษุองค์นั้น แล้วพอต่อหน้าพระที่ให้เห็นนะ

ไฉนนี่เขาเตรียมของเขามา นี่พีชคาม ภูตคาม ไฉนนี่ไซ่ที่มีชีวิตไง ตีไซ่มา แล้วว่าพระพราก ชีวิตไก่อ

เราจะบอกว่า ตั้งสติไว้ แล้วสิ่งที่ผ่านมาแล้ว สิ่งใดถ้าทำแล้วผิดพลาด เราก็ปลงอาบัติ ปลงอาบัติแล้วเราก็มาภาวนาของเรา อย่าไปฟุ้งซ่าน ถ้าอย่าไปฟุ้งซ่าน ฟุ้งซ่านมันเป็นนิรวณธรรม ๕ ความฟุ้งซ่าน ความล่งเลสงสัยต่างๆ มันเป็นนิรวณธรรม ศึกษาแล้วให้ปล่อยวาง ทำความเข้าใจแล้วให้ปล่อยวาง

ถ้ามันเป็นความผิด ถ้าเป็นความผิด เราลงใจว่าเป็นอาบัติ เราปลงอาบัติ จบ ถ้าเราลงความผิดว่า สิ่งที่เราทำมา เขาตีไซ่มา เขาใส่ไซ่มา ถ้ามันเป็นอาบัติ หนึ่ง เราไม่ฉัน เขาใส่มาจะเราไว้ข้างบาตร เวลาจะฉัน เอาไว้ข้างบาตร ถ้าเราไม่ได้ฉัน ไม่เป็นอะไรเลย แต่ถ้าเราฉันแล้วมันจะเป็น

เวลาถูกต้องไปมันจะมีประสบการณ์อย่างนี้ ถ้าเราไปอยู่ในป่า แล้วของนี้จำเป็นจะต้องอาศัยศฤกษณ์ทำวินัยกรรม ถ้าทำไม่ได้ วางไว้ คือเราเสียสละไง คืออยากก็อยาก แต่มันไม่กิน ไม่กินไม่ใช่เพราะไม่อยากกินนะ อยากกิน แต่กินไม่ได้ เพราะเป็นอาบัติ วางไว้ เพราะไม่มีใครทำให้ แต่ถ้ามันมีคนทำให้ ทำให้จบ ถ้ามันมีความชำนาญจะแก้ตรงนี้ได้ ถ้าไม่มีความชำนาญนะ ปลงอาบัติซะ แล้วจบ

พูดถึงว่า ข้อ ๒/๑. ถ้าบิณฑบาตมาแล้ว ถ้าเขาใส่ให้มาแล้ว แล้วเรามาทราบ หากเรานำมาฉันจะเป็นอาบัติหรือไม่ประการใด เพราะว่ามันเป็นไซ่ไก่อ ไม่ใช่ตัวไก่อ ไม่แนใจ

เขาว่าเขาไม่แนใจนะ กรณีอย่างนี้ อย่างที่พูดเมื่อกี้ี้ คนว่ายนน้ำเป็นจะทำจะแก้ไข สิ่งใดได้ ถ้าคนว่ายนน้ำไม่เป็น เราก็พยายามของเรา เพราะเขาบอกเขาเป็นพระใหม่ เพิ่งบวชใหม่ กรณีสงสัยก็สงสัย ก็วางไว้ สงสัยแล้ววางไว้ ถ้ามันเป็น ปลงอาบัติ แล้วเราศึกษามีประสบการณ์ เตียวกรณีนี้มันจะผ่านไป

“๒/๒. กรณีญาติโยมนำไขไก่เจียนนั้น ถ้าว่าเป็นปาณาติปาตาหรือไม่ประการใด กราบขอเมตตา”

ใครเป็นปาณาฯ ไม่ได้เป็น มันไม่ได้เป็น เขาไม่ได้เป็นของเขา เพราะของอย่างนี้ เพราะทางวิทยาศาสตร์ ทางการศึกษาของเรา ถึงเข้าใจว่าไขมีเชื้อและไข่ไม่มีเชื้อ ที่นี้เขาเป็นฆราวาส ฆราวาสเขาถือศีล ๕ ศีล ๕ ปาณาติปาตา ทำให้ตกลงหรือไม่ นั้นมันเป็นตัวของเขา...ไม่เป็น เพราะทางโลกเขาถือว่าไข่ เพราะเขารู้ไม่ได้ว่ามีเชื้อหรือไม่มีเชื้อ เพราะว่าเขาซื้อไข่มาจากตลาด แล้วตลาดของเขา เขาก็กินของเขามาอยู่อย่างนั้น

ถ้าว่าเขาเป็นปาณาติปาตาหรือไม่

อันนี้เราจะไปถือศีลแทนโยมแล้ว โยมเขาเป็นโยมของเขา โยม ถ้าโยมนะ เป็นศีลของเขา เป็นศีลของเขา เป็นบุญกุศลของเขา เป็นเจตนาของเขา ถ้าเขาทำคุณงามความดีของเขา เขาจะได้บุญกุศลของเขา เขามีเจตนาที่ดี เขาเห็นพระมา เขาอยากทำบุญของเขา เขาไม่มีสิ่งใด จะทำให้บาตรให้ได้ เขามีไขอยู่ในบ้านของเขา เขาเอาไขในบ้านของเขามาทอดใส่ให้พระเจตนาเขาสะอาดบริสุทธิ์

เจตนาเขา เขาเห็นพระผ่านมา เขามีเจตนาที่ดี แล้วเขาหวังบุญ หวังเห็นพระพุทธรูปมาขึ้น สงสัยพระพุทธรูปมา บิณฑบาตมาแถวนี้คงจะไม่ได้อะไรเลย คงจะอดอยากแน่ๆ เรามีเจตนาที่ดี จะทำความดีใส่ให้กับพระองค์นี้ พระองค์นี้ ถ้าเขามีเจตนาที่สูงกว่านี้ละ เขาเห็นว่าพระสงฆ์เป็นศากยบุตรพุทธชินโรส เขาเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาเป็นบริษัท ๔ เขาพยายามจะรักษาศาสนาไว้ เขาทอดไขมาให้พระสงฆ์นั้น เพราะเขาเคารพในพระพุทธรูป เขาทำเพื่อพระพุทธรูป เขาไม่ได้ทำเพื่อพระสงฆ์องค์ที่เดินมานี้ เพราะพระสงฆ์องค์ที่เดินมานี้ พระสงฆ์โง่ๆ เขาจะทำเพื่อพระพุทธรูปเจ้าหนูนะ

จิตใจของคนนะ อย่าดูถูกน้ำใจคนนะ น้ำใจของคนยิ่งใหญ่ ถ้าหัวใจที่ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ มหาศาลเลย เขาจิตใจของเขา เขามองไกลขนาดไหน เขาเห็นถึง ๓ โลกธาตุ ในสมัยพุทธกาลมี เยอะแยะ พระไปอยู่ที่ไหน ให้แม่ชีสอนนะ ให้แม่ชี ให้ฆราวาสสอนนะ คูสิ เวลาพระไปบิณฑบาต อนาคตบิณฑกติกเศรษฐี อนาคตเขาเป็นพระโสดาบัน เขาใส่บาตร หัวใจเขายิ่งใหญ่

ไฉนเรากล่าวว่าเขาจะเป็นปาณาติปาตา ไฉนเลยกลายเป็นตำรวจเลย ตำรวจศาสนาไป คอยเช็คเลย โยมผิดศีลหรือเปล่า โยมทำผิดศีลหรือเปล่า ถ้าโยมทำผิดศีล ห้ามใส่บาตรฉันนะ ฉันเป็นพระบริสุทธิ์นะ ธรรมวินัยเขาเอาไว้จับผิดเรา เขาเอาไว้ดูแลตัวเรา

ฉะนั้นถึงบอกว่า “กรณีอย่างนี้ที่โยมเขาทอخيมาถือว่าเขาเป็นปาณาติปาตาหรือไม่ กราบเมตตาหลวงพ่อด้วยครับ”

เราบอกว่า พระจะดีเนาะ พระเราจะดี เราต้องมีศีลมีธรรม พระจะดี แต่ถ้าเรามี การศึกษา แล้วเรามีครูบาอาจารย์เป็นแบบอย่างเสียหน่อยหนึ่ง แต่ถ้ากรณีนี้เวลาเราจะศึกษา สิ่งใด เราก็บอกว่าเรารู้แล้วๆ แต่พอจะไปทำ ทำไม่ถูกสักอย่าง

แต่ครูบาอาจารย์ของเราฝึกมาตลอดนะ ตั้งแต่เป็นปะขาว ปะขาวให้**กบฏ**อย่างนี้ ให้ ประเคนของอย่างนี้ พระทำได้ พระทำไม่ได้ สิ่งใดพระทำได้ ให้พระทำ ถ้าสิ่งที่พระทำไม่ได้ เรา ต้องทำหน้าที่ของเรา นี่เวลาเขาฝึกหัดอย่างนี้ ครูบาอาจารย์ถ้าเอาฆราวาสมาฝึกหัด ฝึกหัด พอ เป็นแล้วท่านส่งขึ้นไปอุปัฏฐากหลวงปู่มัน ครูบาอาจารย์ท่านส่งไปฝึกหัด

จะอุปัฏฐากพระต้องฝึกหัดเลยว่า มันเหมือนกฎหมาย เราต้องรู้กฎหมายว่าทำได้หรือ ทำไม่ได้ สิทธิเขาทำได้แค่ไหน สิทธิทำไม่ได้ ถ้าปล่อยให้ท่านทำ ท่านเป็นอาบัติ ท่านก็ฝันทำ ของท่านไปเพราะว่าท่านจำเป็นต้องทำ แต่ถ้าเราไปทำแทนท่าน ท่านก็ไม่เป็นอาบัติ เราก็ได้ บุญกุศล เราทำได้เพราะเราเป็นฆราวาส เรามีศีล ๕ ท่านมีศีล ๒๒๗ มันต้องฝึก พอฝึกแล้วมัน จะรู้เลยนะ รู้เลย มันเป็นหน้าที่เลย ทำตามหน้าที่ไปเลย แล้วต่างคนต่างส่งเสริมกัน ต่างคนต่าง เจริญ

ฉะนั้น เหมือนกัน โยมเขาทำของเขาถูกของเขาหมด เขาหัวใจที่ยิ่งใหญ่ด้วย เขาเห็น พระพุทธรูปโง่ๆ มาองค์หนึ่ง เขาอุทิศสำหรับทอخيให้พระ พระยังเก็บไว้จนปานนี้ ไม่รู้ว่าไปเจอเขา ตั้งแต่เมื่อไหร่ แสดงว่าความสงสัยนี้มันรบกวนใจมานานถึงได้เขียนมาถาม

ฉะนั้น เราบอกว่า เป็นกรณีปลีกย่อย เป็นกรณีเบสิกมากเลย แต่เรื่องกิเลสนี้มันไม่ เบสิกกับใครเลย กิเลสมันจะทำลายหัวใจคน มันทำลายหมดนะ ขนาดเป็นพระพุทธรูปนะ พุทธรูป ออกไปเพื่อความสงบความวิเวก แต่เวลาเขาทำสิ่งนั้นมามันเรื่องของเขา

นี่พูดถึงว่า ถ้าครูบาอาจารย์ของเราเนาะ เวลาไปแล้ว มันออกไปแล้วนะ สิ่งต่างๆ ไปเจอ มะขามป้อมตกอยู่ในป่า เวลาไปเจอผลไม้ในป่า น้ำปานะ โอ้โฮ! มันยังอีกเยอะเลยนะ แล้วทำ ปานะ สิ่งที่สุดด้วยไฟได้ สิ่งที่สุดด้วยไฟไม่ได้ สิ่งที่สุดด้วยไฟมันก็เป็นอัฐบาน ถ้าน้ำปานะ น้ำ ปานะเข้าชั้วปายมันเป็นอัฐบาน เพราะถ้ามันเลยนั้นไปจะเป็นเมรัย แต่ถ้าเป็นอัฐบาน อัฐบาน มันสัตตาทกาลิก มันได้ ๗ วันไง ถ้ามันสุกด้วยไฟ สุกด้วยไฟ ไม่สุกด้วยไฟ แล้วน้ำผลไม้สด โอ้ย! ยังอีก

ถ้าเป็นพระกรรมฐาน เป็นครูบาอาจารย์ เพราะชีวิตพระต้องใช้ชีวิตทั้งชีวิต แล้วมีผู้ศรัทธา มีผู้ที่เขายกย่อง จะมีสิ่งใดเข้ามาสัมพันธ์กับพระเยอะมาก พระอานนท์ถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ต่อไปองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว จะมีผู้หญิงเข้ามาเกี่ยวข้องกับพระเยอะมากเลย จะให้ทำอย่างไร”

“ไม่รู้ไม่เห็นนั่นแหละดี ไม่รู้ไม่เห็นนะดี”

“แต่จำเป็นละ เพราะเขาเป็นญาติเป็นพี่เป็นน้อง เขาเป็นญาติกัน เป็นแม่เป็นลูกกัน เขาจะมาเยี่ยมพระ ทำอย่างไร”

“ให้ตั้งสติไว้ พุดกับเขาอย่าให้เกิน ๗ คำ ถ้าจะคุยกับเขา ต้องให้มีบุคคลที่ ๓ อยู่ด้วย ห้ามอยู่ด้วยกันตัวต่อตัว”

นี่ไง พระพุทธเจ้าสั่งไว้หมด สอนไว้หมด ถ้าศึกษาไปๆ เวลาไปแล้วมันจะรู้ ถ้ามันเป็น มันมีบุคคลที่ ๓ ถ้าอย่างนี้อยู่ด้วยกัน เพราะอะไร มันไม่ลับหูลับตาไง พอลับหูลับตาขึ้นมา มันจะทำตามใจมันแล้ว นี่พูดถึงว่าเวลาศึกษาให้ศึกษาเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป

ฉะนั้น พุดถึงพระจะดี พระจะดีก็ต้องชวนชวายเป็นสิ่งที่ดี เราเห็นด้วย เราเห็นว่าเป็นปัญหาพึ่ๆ มากเลย เป็นปัญหาที่ไม่ใช่ปัญหา แต่ก็ตอบมาเกือบจบแล้ว จบ

ถาม : เรื่อง “กราบขอขมาหลวงพ่อกะ”

กราบนมัสการหลวงพ่อกะที่เคารพ ลูกขอโอกาสกราบขอขมาหลวงพ่อกะ เนื่องจากลูกได้นอนฟังเทศน์จากหลวงพ่อกะทางเว็บไซต์ ที่ทำไปด้วยความโง่เขลาเบาปัญญาโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงกราบขอขมาหลวงพ่อกะ ณ ที่นี้ด้วย ขอหลวงพ่อกะจงอดโทษให้แก่ลูกด้วย ด้วยความสำรวมระวังตลอดไป

ตอบ : สาธุ การสำนึกผิด การขอขมาลาโทษ มันเป็นเรื่องเวลามหาปวารณา เวลาพระอยู่จำพรรษากัน ออกพรรษาแล้ว มหาปวารณานี้แทนอุโบสถเลย แทนการสวดปาฏิโมกข์ เพราะพระองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชื่นชมกับผู้ที่ทำผิดแล้วสำนึกผิด คนที่ทำผิดแล้วสำนึกผิด พระพุทธเจ้ายกย่องมากเลย สิ่งที่สังคมเรามีปัญหากันเพราะคนทำผิดแล้วไม่ยอมรับผิด ถ้าใครทำผิดแล้วยอมรับผิด พระพุทธเจ้าสาธุ เพราะพระพุทธเจ้าชื่นชม พระพุทธเจ้าให้มีวันมหาปวารณานะ

มหาปวารณา เวลาพระจำพรรษากัน ๓ เดือน พระมาอยู่ด้วยกัน มันต้องมี
กระทบกระทั่งเพื่อนใจกันบ้าง ถ้ามีการกระทบกระทั่งเพื่อนใจกันบ้าง วันออกพรรษาให้ทำการ
ปวารณา ขอโทษขอโพยกันไว้ ผู้ที่ทำผิดแล้วสำนึกผิด เพราะเขาจะได้แก้ไข

สังคมาเราที่มีปัญหากันอยู่เพราะว่าผู้ที่ทำผิดแล้วไม่ยอมสำนึกผิด เพราะทำผิดแล้ว
ถือปฏิญญาว่าจะเอาชนะคะคานกัน จะเอาความผิดนั้นเอาชนะความถูกต้อง แล้วคนที่เขามี
ความถูกต้องเขามีความดีของเขา เขาก็มีความละเอียดใจ เขาสำรวจระวังของเขา นี่พูดถึง
สังคมาณะ

ฉะนั้น สังคมา เวลาผู้ที่ทำผิดแล้วสำนึกผิด อริยวินัย วินัยที่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ายกย่อง ใครบ้างไม่ทำผิด ใครบ้างไม่คิดผิด กิเลสเต็มหัวใจ คิดผิด
ทั้งนั้นนะ แล้วถ้าวันไหนมันคิดถูกต้องคิดดีงามขึ้นมา เราทำไมไม่กล้าปล่อยวางล่ะ

สิ่งที่มันปล่อยวางกันไม่ได้เพราะมันเกิดปฏิญญาอะไร ฉันทคิดแล้วฉันต้องถูก ฉันทำแล้ว
ฉันต้องดี หัวใจฉันใหญ่ มันคิดแล้วมันก็มีปฏิญญาอะไรกันไป มันก็เลยทำให้สังคมาแต่ความ
กระทบกระทั่งเพื่อนกัน

แต่ถ้าใครคิดได้แล้ว ใครสำนึกผิดแล้วนะ ขอขมาลาโทษ สาธุ มันเป็นการเปลี่ยนแปลง
ใจ มีการเปลี่ยนแปลง มีการวิวัฒนาการ หัวใจที่มันมีการวิวัฒนาการ มีการเปลี่ยนแปลง หัวใจ
นี้มันจะพัฒนาขึ้น พอพัฒนาขึ้น นี่การประพฤติปฏิบัติ หัวใจของคน หัวใจของคนมันจะ
พัฒนาขึ้นดีมาก

นี่พูดถึงว่าโดยสังคมาโดยทั่วไปนะ เราไม่ได้พูดถึงคนถาม เพราะเราไม่รู้ว่ายอมนอนฟัง
หรือไม่นอนฟัง เราไม่ได้ถือโทษโกรธใครทั้งสิ้น เพราะเราไม่ได้ฟังด้วย แต่ถ้ายอมคนฟัง เพียงแต่
ว่า ถ้าใจมีวิวัฒนาการแล้ว เพราะเราเคยอยู่กับหลวงตามาไง หลวงตาท่านบอกว่า ถ้ามีการ
สำรวจระวัง เหมือนกับเราเปิดใจเต็มที่ สิ่งใดเข้ามาเราจะได้ประโยชน์มหาศาลเลย แต่ของเรา
ฟังเฉปะ หรือเราเอาแต่สิ่งที่ชอบใจ ท่านบอกว่าสิ่งนั้นไม่ดี

ฉะนั้น เวลาฟังธรรม เขาบอกให้ลง เคารพธรรม เราอยากได้คุณธรรม ถ้าเรา
เคารพคุณธรรม เห็นไหม เราเคารพไป คือเราเคารพ เราทำด้วยความเคารพนบ
เราเปิดกว้าง มันมีโอกาสมหาศาลเลย แต่เราเลือกเฉปะ เฉปะที่ชอบใจ เฉปะที่เรา
คิดว่าถูก แต่มันผิด ของที่ถูก เราทิ้งไปเลย เราเอาสิ่งที่ผิดๆ ใส่หัวใจของเรา นี่เราอยู่
กับครูบาอาจารย์มา เวลาครูบาอาจารย์ท่านพูดอะไรมันฟังใจมาก

ฉะนั้น ครั้งที่แล้วโยมถามมาเรื่องการนอนฟังเทศน์ เราก็บอก่านอนได้ เพราะในสมัยปัจจุบันนี้ เพราะในสมัยปัจจุบันปัญญาชนนะ แหม! มาฟังเทศน์นี่ก็นับว่าเก่งแล้วนะ พุดมากไม่ฟังนะ พุดมากไม่ฟังเลย ฉะนั้นบอก่านได้ ได้ ให้มันฟังก่อน แต่พอฟังไปแล้วมันจะคิดได้เอง

ถ้าเราเคารพเราบูชานะ คิดดูสิ เราเคารพพ่อแม่เรา โอ้โฮ! พ่อแม่เราประเสริฐมากเลย เราไม่เคารพพ่อแม่เรา พ่อแม่ก็เป็นพ่อแม่อยู่นั่นนะ แต่ที่มันเป็น เป็นเพราะความไม่เคารพอันนี้ เพราะความไม่เคารพมันเลยไม่ดูแล แต่เพราะความเคารพมันถึงดูแล ถ้าเราเคารพบ๊อบ โอ้โฮ! มันจะยิ่งใหญ่

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเคารพธรรม เขาจะได้ธรรมไป แล้วลองเคารพสิ นั่งฟังนะ นั่งด้วยความตั้งใจ โอ้โฮ! มันจะได้ประโยชน์มาก ทำอะไรด้วยความเคารพ ทำอะไรด้วยความเจตนาที่ดี เราจะได้ผลดี ๆ ทั้งนั้นนะ อันนี้พูดถึงว่าถ้าเราอยู่กับครูบาอาจารย์มาแบบนี้

แต่ในสังคมถามเรานะว่า นอนฟังธรรมได้ไหม

ได้ ได้ ได้ ได้เลย ให้มันฟังก่อน แล้วพอมันสูงขึ้น ๆ มันคิดได้เอง คนเราจะคิดได้ระลึกได้ คิดได้ระลึกได้ อริยวินัย ผิดแล้วรู้ว่าผิด แก้ไขตัดแปลงตนเอง จิตใจมันจะพัฒนาขึ้น จิตใจมันจะดีขึ้น ถ้าจิตใจมันดีขึ้นนะ อันนี้ประเสริฐ พระพุทธเจ้าสรรเสริญนะ นี่พระพุทธเจ้าสรรเสริญ

ฉะนั้น ที่เขาเขียนมานี่เขียนมาขอโทษนะ เราไม่ถือโทษโกรธใครทั้งสิ้น เพราะว่าเวลาทำ ทำตามหน้าที่ หลวงตาท่านพูดบ่อย เวลาท่านเทศน์ว่า การ ท่านบอกท่านทำหน้าที่ของท่าน จบหน้าที่ของท่านแล้วเป็นหน้าที่ของผู้ฟัง หน้าที่ของผู้ฟังเก็บสิ่งนั้นไปวิเคราะห์วิจัย

กาลามสูตร พระพุทธเจ้าสอนไว้ อย่าให้เชื่อ อย่าเชื่อคนพูด อย่าเชื่อคนสอน อย่าเชื่อคนที่ เป็นอาจารย์เรา ท่านพูดสิ่งใดแล้วเราไปวิเคราะห์วิจัยให้หาเป็นความจริงขึ้นมา แล้วถ้าผู้ใดปฏิบัติเป็นความจริงขึ้นมา ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม มันประกาศขึ้นกลางหัวใจ มันประกาศขึ้นมาเอง แล้วถ้ามันประกาศขึ้นมาเองแล้วนะ ไม่ต้องไปบอกให้เขาเชื่อหรือเขาไม่เชื่อหรือ เพราะมันประกาศในหัวใจของเขาเต็มใจของเขาอยู่แล้ว เอวัง